

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Bořivoj Navrátil: po smrti rodičů ho zachránila teta, když pro něj obětovala vlastní nenarozené dítě

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 19.10.2025 8:51, Datum importu: 19.10.2025 8:57, Zdroj: medium.seznam.cz, Autor: 1000 a jeden příběh, Rubrika: Umění a zábava, Periodicita: Denně, Provozovatel: Seznam.cz, a.s., Země: CZ, AVE: 99 000 Kč, GRP: 7,03, OTS: 632 325, Měsíční návštěvnost: 23 125 884, Celková návštěvnost: 20 472 201, RU/den: 632 325, RU/měsíc: 2 961 491

Dvakrát v životě ho zachránila láska a obětavost statečných žen. Poprvé, když ho jako malého sirotka přijala teta, podruhé na konci života, o něj pečovala bývalá manželka. Bořivoj Navrátil, herec známý svou vlídností a skromností, neměl lehký život.

Článek

Byly mu pouhé tři roky, když malý Bořivoj stál u postele, kde maminka právě prohrála boj s tuberkulózou. Zůstali po ní dva synové a zoufalý manžel, který nevěděl, co si počít. Jeho otec František se pod nátlakem příbuzných pokusil dát rodině novou matku – pouhých pět měsíců po pohřbu se znovu oženil.

Ale žal po milované ženě ho neopustil. Pouhý měsíc po svatbě se zavřel v koupelně rodinného domku v Kroměříži a střelnou zbraní ukončil svůj život. Během jediného roku tak malý Bořivoj přišel o oba rodiče. Z něj i jeho staršího bratra se rázem stali sirotci.

Statečná teta a zrození hereckého snu

Osud dvou malých chlapců byl nejistý – hrozil jim chladný sirotčinec. Zachránila je odvážná teta Marie, sestra jejich otce, která si je vzala k sobě. Nebylo to pro ni snadné rozhodnutí: sama už měla malou dcerku a dokonce čekala další dítě. Přesto nedokázala nechat bratrovy syny napospas.

Podstoupila těžkou oběť – přerušila své těhotenství, aby mohla Bořivojovi a Jiřímu dát domov, jaký si zasloužili. „Teta byla statečná, hodná. Připravila nám krásný život,“ vzpomínal herec později s vděčností na svou náhradní maminku.

Po válce se teta s chlapci odstěhovala do Jihlavy. V rodném městě totiž rodinu tížily pohledy a zášť sousedů; možná i proto, jak skandální a nepochopitelná pro okolí byla otcova sebevražda. V Jihlavě čekaly Bořivoje další překážky.

Od dětství výrazně ráčkoval a okolí mu dávalo najevo, že s takovou vadou řeči může na herectví zapomenout. Přesto v sobě už jako školák našel zvláštní odhodlání. Poprvé v životě spatřil divadelní představení – pohádku Zlatovláska. Hlavní postavu hrála herečka, která se nápadně podobala jeho mamince.

Pro malého chlapce to byl osudový okamžik: zrodil se sen stát se hercem. Navzdory pochybovačům si trval na svém. Jako gymnazista začal hrát s ochotníky v Horáckém divadle a díky pílě a pomoci logopeda se do svých sedmnácti let úplně zbavil ráčkování.

Koncem 40. let čelila jeho nová rodina i tehdejší neklidné době. Milovaný strýc František, který chlapce vychovával jako vlastní, byl během komunistických čistek uvězněn na dva roky v jáchymovském lágru.

Dospívající Bořivoj musel pomáhat s obživou – naučil se stenografii a psaní na stroji a přepisoval projevy a účetní knihy, aby přinesl domů alespoň pár korun navíc. Možná i tohle brzké setkání s tvrdou realitou posílilo jeho odolnost a pokoru, které z něj později vyzařovaly na jevišti.

Po maturitě si Bořivoj prosadil svou – v roce 1952 složil přijímací zkoušky na brněnskou Janáčkovu akademii múzických umění. Rodiče (teta a strýc) původně chtěli, aby zvolil praktičtější povolání, ale jeho nadání bylo zřejmé.

Školu úspěšně vystudoval a hned po absolutoriu v roce 1956 nastoupil profesionální dráhu: nejprve v malém divadle v Českém Těšíně, poté sezónu v Opavě a nakonec získal angažmá ve **Státním divadle v Ostravě**.

Tam během tří let odehrál desítky rolí a získal první cenné zkušenosti. Už tehdy vynikal nevšedním osobním kouzlem a charakteristickým zjevem.

Oddaný herec bez sebestřednosti

Na ostravské jeviště vstoupil Bořivoj Navrátil plně připraven. Jedna z prvních výrazných rolí – bláznivý zamilovaný holič Vasco v experimentální hře Vascův příběh – mu vynesla uznání publika i kritiky. V roce 1961 si talentovaného mladíka všimlo pražské Národní divadlo a nabídlo mu místo v souboru.

Pro šestadvacetiletého herce to byl splněný sen. Odešel tedy z rodného kraje do velkoměsta a nastoupil na naši nejprestižnější scénu, kde pak setrval více než tři desetiletí.

V Národním divadle hrál Navrátil ve stovce inscenací, od klasiky po moderní kusy. Přesto nikdy nepatřil k halasně opěvovaným hvězdám první velikosti. Jeho tvář neplnila titulní strany časopisů, ačkoli na prknech i před kamerou vytvořil bezpočet postav.

On sám o publicitu nestál. „Byl to vynikající profesionál, který absolutně postrádal hereckou sebestřednost a upřednostňoval vždy postavu než sebe. A navíc byl gentleman, slušný, ohleduplný člověk, jedinečný příslušník vymírající generace,“ vzpomínal režisér David Radok na skromného herce, který i díky této povaze zůstával stranou bulvárního zájmu. Svou práci bral jako poslání, nikoli jako cestu ke slávě.

Navrátilova holá hlava se postupně stala jeho poznávacím znamením. Nebylo tomu tak vždy – jako mladý muž měl hnědé vlasy. V polovině 60. let však přišla role, kvůli níž neváhal obětovat svůj zevnějšek. Režisér Miroslav Macháček ho obsadil jako potrhleho Vynálezce v legendární inscenaci Ze života hmyzu a požádal ho, aby se kvůli autenticitě na jevišti oholil dohola.

Navrátil souhlasil bez váhání. Ze života hmyzu se stalo divadelní senzací, s níž soubor objel celou Evropu, a odvážný nápad s vyholenou hlavou slavil úspěch. „Najednou jsem měl mnohem širší možnosti,“ pochvaloval si herec později tuto proměnu. Tomuto „účesu“ zůstal věrný až do konce života. Pleš mu dokonce přinesla nové typy rolí: vedle noblesních pánů a lékařů si díky ní zahrál i několik padouchů.

Kamera a film si Bořivoje Navrátila oblíbily zejména v seriózních vedlejších úlohách. Režisér Karel Kachyňa ho obsadil hned do několika svých snímků – například do dramatu Už zase skáču přes kaluže, Pozor, vizita! a Sestřičky, kde Navrátil ztvárnil charakterní lékaře s otcovským přístupem.

Měl také výrazný, podmanivý hlas, díky němuž byl vyhledávaným rozhlasovým interpretem a dabérem. Jako vypravěč a recitátor dokázal svým projevem vtáhnout posluchače do děje stejně silně, jako když stál na prknech, co znamenají svět.

Přes všechny své schopnosti nezískal za komunismu žádné okázalé tituly ani pocty typu národního umělce. Nepatřil k protežovaným tvářím režimu – spíš tiše dělal svoji práci a držel se v pozadí. Stejně jako drtivá většina kolegů tehdejší doby se ani on nevyhnul účasti na dobových kompromitujících akcích.

V lednu 1977 figurovalo jeho jméno mezi podpisy tzv. Anticharty, prohlášení loajality k normalizačnímu režimu. Nebyl z těch, kdo by se veřejně vzepřeli; miloval divadlo a možná věřil, že tak bude moci dál hrát a učit. Své skutečné názory si nechával pro sebe a svobody projevu se dočkal až po roce 1989.

Po sametové revoluci prokázal velkou osobní odvahu i tvůrčí neklid. Ve svých devětapadesáti letech se rozhodl opustit zlatou klec Národního divadla a vydal se úplně novým směrem. Přijal nabídku excentrického režiséra Petra Lébala a stal se jedním z pilířů progresivního souboru Divadla Na zábradlí.

Opustit jistotu první scény a přejít do malého divadla, plného mladých experimentátorů, bylo riskantní. Navrátil to přesto udělal – lákala ho tvůrčí svoboda i energie nastupující generace. V prostředí Na zábradlí rozkvetl v pozdním věku do

nečekané šíře.

Bořivoj Navrátil

Posted by Ulice on Saturday, October 31, 2020

Hrál postavy ve hrách Václava Havla, Jeana Geneta či ruské klasiky a nasával inspiraci od mladších kolegů. Podobně vstřícný vztah měl i ke studentským divadelním projektům a později k alternativnímu spolku Kašpar, kde na sklonku kariéry účinkoval. Pro mládí měl pochopení – možná proto, že sám nikdy neztratil jistou chlapeckou zvědavost ani skromnost.

Síla přátelství

Zatímco v umělecké práci Bořivoj Navrátil překonával jednu metu za druhou, v osobním životě poznal i trpké ztráty a samotu. Svou jedinou velkou lásku potkal už v mládí, během angažmá v **Ostravě** koncem 50. let. Tehdy se zamiloval do půvabné divadelní tanečnice Marie. Mladý pár se vzal a narodilo se jim dítě – syn Kryštof.

Jenže v roce 1961 přišel zásadní zlom: nabídka z Národního divadla znamenala stěhování do Prahy. Marie v Praze nenašla uplatnění a rodina neměla zpočátku ani vlastní byt. Bořivoj byl navíc zcela pohlcen novou prací. Manželství se pod tíhou vzdálenosti a odloučení brzy rozpadlo. Bylo mu necelých třicet let a ocitl se poprvé zcela sám, bez ženy a každodenní přítomnosti malého synka.

Navrátil se však zachoval čestně – s bývalou manželkou zůstali přáteli a jako otec se snažil pro Kryštofa dál být oporou, jak jen to šlo. Po rozvodu se už znovu neoženil. Veškerou energii věnoval divadlu a také svým studentům – po dvě desetiletí totiž působil jako pedagog na Pražské konzervatoři, kde učil herectví a umění přednesu.

Jeho hodinami prošla celá generace později slavných herců. Mladým lidem dokázal naslouchat a motivovat je. „Byl jsem svědkem zrodu krásných talentů, čehož si dodnes vážím,“ prozradil v jednom rozhovoru, s jakou radostí sledoval úspěchy svých žáků.

O svém soukromí mluvil zřídka, ale je jasné, že milostný život pro něj už nikdy nebyl prioritou. „Kolikrát jsem byl v rolích tragicky zamilovaný, ale ve vlastním životě jsem toho nebyl schopen,“ přiznal s hořkým úsměvem.

Možná v něm rané ztráty zanechaly stopy, kvůli nimž se opravdové citové oddanosti bál. Léta plynula a Bořivoj si zvykl na samotu, kterou prozařovaly jen přátelské vztahy a občasné rodinné setkání s dospělým synem. Na sklonku života se však osud paradoxně postaral o to, že dávná láska z mládí do jeho příběhu znovu vstoupila.

Když Navrátil v pokročilém věku onemocněl, čekala ho nejtěžší životní zkouška. A v té chvíli se vedle něj objevila právě Marie – někdejší manželka, dnes už dávno provdaná za jiného. Ukázalo se, že pouto, které kdysi měli, se neztratilo. Podala mu pomocnou ruku ve chvíli nejvyšší nouze.

Když herec podstoupil operaci zhoubného nádoru, byla to Marie a její druhý manžel, kdo ho po propuštění z nemocnice vzali k sobě domů do vily a pečovali o něj s dojemnou láskou. „Má bývalá paní si mě se svým manželem vzali domů do své vily a přepečlivě se o mne starali,“ ocenil Navrátil obětavost někdejší partnerky.

„Jejich starostlivost mě skutečně dojímala,“ přiznal otevřeně. Po čtyřiceti letech, která prožili každý zvlášť, byla právě tato „druhá rodina“ jeho bývalé ženy největší oporou. Nebýt jich, musel by herec zůstat na dlouhé týdny v nemocnici bez blízkých.

Boj se zákeřnou nemocí

Koncem prvního desetiletí nového století totiž stál Bořivoj Navrátil před nejtěžší rolí svého života – rolí pacienta s rakovinou tlustého střeva. Lékaři mu ji diagnostikovali v roce 2009, krátce po jeho 76. narozeninách. Vyhledky nebyly dobré. Následovala série náročných operací a chemoterapií.

Přesto herec zpočátku nehodlal připustit, že by se měl loučit s prací. Ještě během léčby přijal nabídku natočit televizní film Nespavost, v němž paradoxně hrál muže, kterého postihne stejná choroba, jaká sužovala jeho samotného. „Až dodatečně mi došlo, že jsem tak trochu tahal čerta za fousy,“ poznamenal s hořkým humorem o této zvláštní shodě.

Navrátil se nevzdával – věřil, že se uzdraví a vrátí se před kameru. Publikum ho v té době milovalo díky roli svérázného

kapitána Bařinky v populárním seriálu Ulice. Když onemocněl, celý tým seriálu mu držel místo a doufal v jeho návrat. On sám podstoupil patnáct cyklů chemoterapie a po první remisi se skutečně znovu ukázal na place. Věděl však, že bojuje s časem.

„Já ve svém stavu nevím dne ani hodiny,“ přiznal otevřeně v jednom z posledních rozhovorů, když ještě jako těžce nemocný natáčel svůj poslední film Školní výlet. Tuto laskavou komedii, kde ztvárnil postaršího lázeňského primáře, dokončil s vypětím sil. Premiéry na jaře 2012 se už nedožil – snímek šel do kin čtyři měsíce po jeho smrti a jeho tvůrci ji symbolicky věnovali právě památce Bořivoje Navrátila.

V závěru života se musel charakterní herec vyrovnat s krutou skutečností: naděje na úplné vyléčení prakticky neexistovala. Fyzické bolesti někdy dosahovaly téměř neúnosné míry. V nitru zápasil s pokušením vše utrpení ukončit. Myšlenky na sebevraždu se vracely – otec, strýc i teta přece také zvolili dobrovolný odchod ze světa, jako by to byla temná rodinná kletba. Bořivoj stál na prahu podobného rozhodnutí.

„Chtěl bych to ukončit, ale nemohu si sáhnout na život. V naší rodině došlo bohužel už ke třem sebevraždám, byl bych čtvrtý. Nesmím dopustit, aby si můj syn myslel, že jsme nějak zatížená rodina. Musím vydržet až do konce,“ vysvětloval tiše, co ho drží nad propastí. Pokaždé, když ho přepadla temnota beznaděje, vzpomněl si na svého jediného syna Kryštofa – a ta myšlenka mu dodala sílu jít dál.

Nakonec v sobě Bořivoj Navrátil našel nejen odhodlání vydržet, ale dokonce i smíření a vděk. Přijal fakt, že se blíží konec, a naučil se o své nemoci mluvit bez obalu. „Onemocnět v sedmasedmdesáti letech je vlastně velké štěstí. O žádnou tragédii nejde. Je fajn, že jsem se dožil tak vysokého věku,“ poznamenal s pokorou.

Se souhlasem rodiny plánoval strávit poslední týdny v klidném sanatoriu, kde by měl odbornou péči. I to ale nakonec dopadlo jinak. Jeho blízcí – syn Kryštof i bývalá manželka – stáli pevně při něm a přesvědčili ho, že nemá umírat sám někde za zdmi ústavu. Ve druhé polovině října 2011 tedy opustil specializované centrum a vrátil se do své pražské domácnosti.

„Syn se o mě úžasně stará, nikdy bych netušil, co v něm mám,“ dojatě přiznal několik dnů před smrtí. A skutečně – Kryštof byl po jeho boku ve dne v noci. I ten den, když 31. října 2011 Bořivoj Navrátil naposledy vydechl.

Zdroje:

https://cs.wikipedia.org/wiki/Bořivoj_Navrátil

<https://www.super.cz/clanek/celebrity-herec-78-z-ulice-mel-nelehke-detstvi-necekana-smrt-maminky-i-sebevrazda-otce-783875>

<https://zlinicky.denik.cz/spolecnost/borivoj-navratil-zivot-kariera-vyroci.html>

https://www.tyden.cz/rubriky/lide/o-kom-se-mluvi/navratil-bojuje-s-rakovinou-pecuje-o-nej-exmanzelka_161923.html

<https://www.vlasta.cz/celebrity/borivoj-navratil-syn-ulice-rakovina/>

<https://www.ndm.cz/cz/osoba/6275-navratil-borivoj.html>

<https://www.e15.cz/magazin/po-tezke-nemoci-zemrel-v-praze-herec-borivoj-navratil-713393>

<https://www.blesk.cz/clanek/celebrity-ceske-celebrity/133048/borivoj-navratil-rakovina-mu-vratila-manzelku.html>

<https://www.lifecz.cz/tezky-zivot-borivoje-navratila-mel-v-rodine-sebevrahy-on-sam-nutkani-vzit-si-zivot-i-pres-obrovske-bolesti-odolal-jen-kvuli-synovi-2c3d6>

<https://nasehvezdy.cz/clanek/borivoj-navratil-trpel-ale-dobrovolny-odchod-ze-sveta-odmitl-458914/>

<https://www.super.cz/clanek/celebrity-herec-78-z-ulice-mel-nelehke-detstvi-necekana-smrt-maminky-i-sebevrazda-otce-783875>

a dokonce čekala další dítě. Přesto **nedokázala nechat bratrovy syny napospas**.

Podstoupila těžkou oběť – přerušila své těhotenství, aby mohla Bořivojovi a Jiřímu dát domov, jaký si zasloužili. „**Teta byla statečná, hodná. Připravila nám krásný život**,“ vzpomínal herec později s vděčností na svou náhradní maminku.

Pro válce se teta s chlapci odstěhovala do Jihlavy. V rodném městě totiž rodinu tížily pohledy a **zášť sousedů**; možná i proto, jak skandální a nepochopitelná pro okolí byla otcova sebevražda. V Jihlavě čekaly Bořivoje další překážky.

Od dětství výrazně ráčkoval a okolí mu dávalo najevo, že s takovou vadou řeči může na herectví zapomenout. Přesto v sobě už jako školák našel zvláštní odhodlání. Poprvé v životě spatřil divadelní představení – pohádku *Zlatovláska*. Hlavní postavu hrála herečka, která se nápadně podobala jeho mamince.

Pro malého chlapce to byl osudový okamžik: **zrodil se sen stát se hercem**. Navzdory pochybovačům si trval na svém. Jako gymnazista začal hrát s ochotníky v Horáckém divadle a díky píli a pomoci logopeda se do svých sedmnácti let **úplně zbavil ráčkování**.

Koncem 40. let čelila jeho nová rodina i tehdejší neklidné době. Milovaný strýc František, který chlapce vychovával jako vlastní, byl během komunistických čistek uvězněn na dva roky v jáchymovském lágru.

Dospívající Bořivoj musel pomáhat s obživou – naučil se stenografii a psaní na stroji a přepisoval projevy a účetní knihy, aby přinesl domů alespoň pár korun navíc. Možná i tohle brzké setkání s tvrdou realitou posílilo jeho **odolnost a pokoru**, které z něj později vyzařovaly na jevišti.

Po maturitě si Bořivoj prosadil svou – v roce 1952 složil přijímací zkoušky na brněnskou Janáčkovu akademii múzických umění. Rodiče (teta a strýc) původně chtěli, aby zvolil praktičtější povolání, ale jeho nadání bylo zřejmé.

Školu úspěšně vystudoval a hned po absolutoriu v roce 1956 nastoupil profesionální dráhu: nejprve v malém divadle v Českém Těšíně, poté sezónu v Opavě a nakonec získal angažmá ve **Státním divadle v Ostravě**.

Tam během tří let odehrál desítky rolí a získal první cenné zkušenosti. Už tehdy vynikal nevšedním osobním kouzlem a charakteristickým zjevem.

Oddaný herec bez sebestřednosti

Na ostravské jeviště vstoupil Bořivoj Navrátil plně připraven. Jedna z prvních výrazných rolí – bláznivý zamilovaný holič Vasco v experimentální hře *Vascův příběh* – mu vynesla uznání publika i kritiky. V roce 1961 si talentovaného mladíka všimlo **pražské Národní divadlo**

Už je to rok, co jste si nastavili, jakou formou chcete zobrazovat reklamu. Je nastavení stále podle vašich představ? A co třeba mít **Seznam úplně bez reklam?**
Podrobnosti o ochraně osobních údajů.

Pokračuji jako doposud

Upravit nastavení

kraje do velkomesta a nastoupil na naši nejprestižnější scenu, kde pak

Reklama

Spořicí účet

3,58% p.a.
bez omezení výše vkladu

Zjistit více
Platí pro nové vklady

TRINITY BANK
Generální partner Českého slavíka

setrval více než tři desetiletí.

V Národním divadle hrál Navrátil ve stovce inscenací, od klasiky po moderní kusy. Přesto nikdy nepatřil k halasně opěvovaným hvězdám první velikosti. **Jeho tvář neplnila titulní strany časopisů**, ačkoli na prknech i před kamerou vytvořil bezpočet postav.

On sám o publicitu nestál. „**Byl to vynikající profesionál, který absolutně postrádal hereckou sebestřednost a upřednostňoval vždy postavu než sebe. A navíc byl gentleman, slušný, ohleduplný člověk, jedinečný příslušník vymírající generace,**“ vzpomínal režisér David Radok na skromného herce, který i díky této povaze zůstával stranou bulvárního zájmu. Svou práci bral jako poslání, nikoli jako cestu ke slávě.

Navrátilova **holá hlava** se postupně stala jeho poznávacím znamením. Nebylo tomu tak vždy – jako mladý muž měl hnědé vlasy. V polovině 60. let však přišla role, kvůli níž neváhal obětovat svůj zevnějšek. Režisér Miroslav Macháček ho obsadil jako potrhleho Vynálezce v legendární inscenaci *Ze života hmyzu* a požádal ho, aby se kvůli autenticitě **na jevišti oholil dohola**.

Navrátil souhlasil bez váhání. *Ze života hmyzu* se stalo divadelní senzací, s níž soubor objel celou Evropu, a odvážný nápad s vyholenou hlavou slavil úspěch. „Najednou jsem měl mnohem širší možnosti,“ pochvaloval si herec později tuto proměnu. **Tomuto „účesu“ zůstal věrný až do konce života**. Pleš mu dokonce přinesla nové typy rolí: vedle noblesních pánů a lékařů si díky ní zahrál i několik padouchů.

Kamera a film si Bořivoje Navrátila oblíbily zejména v seriózních vedlejších úlohách. Režisér Karel Kachyňa ho obsadil hned do několika svých snímků – například do dramatu *Už zase skáču přes kaluže*, *Pozor, vizita!* a *Sestřičky*, kde Navrátil ztvárnil charakterní lékaře s otcovským přístupem.

Měl také **výrazný, podmanivý hlas**, díky němuž byl vyhledávaným rozhlasovým interpretem a dabérem. Jako vypravěč a recitátor dokázal svým projevem vtáhnout posluchače do děje stejně silně, jako když stál na prknech, co znamenají svět.

Přes všechny své schopnosti nezískal za komunismu žádné okázalé tituly ani pocty typu národního umělce. **Nepatřil k protežovaným tvářím režimu** – spíš tiše dělal svoji práci a držel se v pozadí. Stejně jako drtivá většina kolegů tehdejší doby se ani on nevyhnul účasti na dobových kompromitujících akcích.

V lednu 1977 figurovalo jeho jméno mezi podpisy **tzv. Anticharty**, prohlášení loajality k normalizačnímu režimu. Nebyl z těch, kdo by se veřejně vzepřeli; miloval divadlo a možná věřil, že tak bude moci dál hrát a učit. Své skutečné názory si nechával pro sebe a **svobody projevu se dočkal až po roce 1989**.

Už je to rok, co jste si nastavili, jakou formou chcete zobrazovat reklamu. Je nastavení stále podle vašich představ? A co třeba mít **Seznam úplně bez reklam?**

Podrobnosti o [ochraně osobních údajů](#).

[Pokračuji jako doposud](#)

[Upravit nastavení](#)

režiséra Petra Lébla a stal se jedním z pilířů progresivního souboru Divadla Na zábradlí.

Opustit jistotu první scény a přejít do malého divadla, plného mladých experimentátorů, bylo riskantní. Navrátil to přesto udělal – lákala ho tvůrčí svoboda i energie nastupující generace. V prostředí Na zábradlí rozkvetl v pozdním věku do nečekané šíře.

Hrál postavy ve hrách Václava Havla, Jeana Geneta či ruské klasiky a nasával inspiraci od mladších kolegů. Podobně vstřícný vztah měl i ke studentským divadelním projektům a později k alternativnímu spolku Kašpar, kde na sklonku kariéry účinkoval. Pro mládí měl pochopení – možná proto, že sám nikdy neztratil jistou chlapeckou zvědavost ani skromnost.

Síla přátelství

Zatímco v umělecké práci Bořivoj Navrátil překonával jednu metu za druhou, v osobním životě poznal i **trpké ztráty a samotu**. Svou jedinou velkou lásku potkal už v mládí, během angažmá v Ostravě koncem 50. let. Tehdy se zamiloval do půvabné divadelní tanečnice Marie. Mladý pár se vzal a narodilo se jim dítě – syn Kryštof.

Jenže v roce 1961 přišel zásadní zlom: nabídka z Národního divadla znamenala stěhování do Prahy. **Marie v Praze nenašla uplatnění** a rodina neměla zpočátku ani vlastní byt. Bořivoj byl navíc zcela pohlcen novou prací. Manželství se pod tíhou vzdálenosti a odloučení brzy rozpadlo. Bylo mu necelých třicet let a ocitl se poprvé **zcela sám**, bez ženy a každodenní přítomnosti malého synka.

Navrátil se však zachoval čestně – s bývalou manželkou zůstali přáteli a jako otec se snažil pro Kryštofa dál být oporou, jak jen to šlo. Po rozvodu se už znovu neoženil. Veškerou energii věnoval divadlu a také svým studentům – po dvě desetiletí totiž působil jako **pedagog na Pražské**

Už je to rok, co jste si nastavili, jakou formou chcete zobrazovat reklamu. Je nastavení stále podle vašich představ? A co třeba mít **Seznam úplně bez reklam?**
Podrobnosti o [ochraně osobních údajů](#).

Pokračuji jako doposud

Upravit nastavení

krásných talentů, čehož si dodnes vážím,“ prozradil v jednom rozhovoru, s jakou radostí sledoval úspěchy svých žáků.

O svém soukromí mluvil zřídka, ale je jasné, že **milostný život pro něj už nikdy nebyl prioritou**. „Kolikrát jsem byl v rolích tragicky zamilovaný, ale ve vlastním životě jsem toho nebyl schopen,“ přiznal s hořkým úsměvem.

Možná v něm rané ztráty zanechaly stopy, kvůli nimž se opravdové citové oddanosti bál. Léta plynula a Bořivoj si zvykl na samotu, kterou prozařovaly jen přátelské vztahy a občasné rodinné setkání s dospělým synem. Na sklonku života se však osud paradoxně postaral o to, že **dávná láska z mládí do jeho příběhu znovu vstoupila**.

Když Navrátil v pokročilém věku onemocněl, čekala ho nejtěžší životní zkouška. A v té chvíli se vedle něj objevila právě Marie – někdejší manželka, dnes už dávno provdaná za jiného. Ukázalo se, že pouto, které kdysi měli, se neztratilo. **Podala mu pomocnou ruku ve chvíli nejvyšší nouze**.

Když herec podstoupil operaci zhoubného nádoru, byla to Marie a její druhý manžel, kdo ho po propuštění z nemocnice vzali k sobě domů do vily a pečovali o něj s dojemnou láskou. „**Má bývalá paní si mě se svým manželem vzali domů do své vily a přepečlivě se o mne starali**,“ ocenil Navrátil obětavost někdejší partnerky.

„**Jejich starostlivost mě skutečně dojíkala**,“ přiznal otevřeně. Po čtyřiceti letech, která prožili každý zvlášť, byla právě tato „**druhá rodina**“ jeho **bývalé ženy největší oporou**. Nebýt jich, musel by herec zůstat na dlouhé týdny v nemocnici bez blízkých.

Boj se zákeřnou nemocí

Koncem prvního desetiletí nového století totiž stál Bořivoj Navrátil před nejtěžší rolí svého života – rolí pacienta s **rakovinou tlustého střeva**. Lékaři mu ji diagnostikovali v roce 2009, krátce po jeho 76. narozeninách. Vyhledky nebyly dobré. Následovala série náročných operací a chemoterapií.

Přesto herec zpočátku nehodlal připustit, že by se měl loučit s prací. Ještě během léčby přijal nabídku natočit televizní film *Nespavost*, v němž paradoxně hrál muže, kterého **postihne stejná choroba**, jaká sužovala jeho samotného. „Až dodatečně mi došlo, že jsem tak trochu tahal čerta za fousy,“ poznamenal s hořkým humorem o této zvláštní shodě.

Navrátil se nevzdával – věřil, že se uzdraví a **vrátí se před kameru**. Publikum ho v té době milovalo díky roli svérázného kapitána Bařinky v populárním seriálu *Ulice*. Když onemocněl, celý tým seriálu mu držel místo a doufal v jeho návrat. On sám podstoupil patnáct cyklů chemoterapie a po první remisi se skutečně znovu ukázal na place. Věděl však, že bojuje s časem.

Reklama

filbec® 100% voda

SLEVA -10%
jen do 31.10.

Filtr pro vaše zdraví
S kódem **DAREK**
získáte 10% slevu!

Už je to rok, co jste si nastavili, jakou formou chcete zobrazovat reklamu. Je nastavení stále podle vašich představ? A co třeba mít **Seznam úplně bez reklam?**
Podrobnosti o ochraně osobních údajů.

Pokračuji jako doposud

Upravit nastavení

